

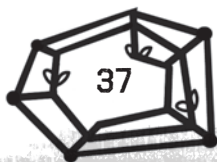

KAPITOLA třetí

Rochelle a Venus poslouchají klapot Wydowniných podpatků a rozhodnou se smířit se svým osudem. Co se má stát, se stane. Pavoučí ghúlka určitě každou chvíli zvedne závěs. Jakmile je objeví, bude to jen otázka času, kdy se slečna Křidélková o všem dozví, a najít ředitelku Krvákovou pak bude daleko obtížnější.

„Tady jsi, ty zlobivá ghúlko!“ vyhrkne nadšeně Wydowna láskyplným hlasem.

Vzápětí půdu zaplní tiché bzučení a kolem Rochelle a Venus se prožene pár průhledných křídel. Ghúlky nevěří svým očím. Ani jedna si totiž při průzkumu místnosti nevšimla mouchy, která ve-

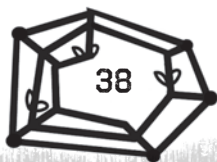

likostí připomíná kočku. Na hlavě má červenou mašli a na krku třpytivý obojek z kamenů, které vypadají jako drahokamy. Upřímně řečeno, takovou příšerku není snadné přehlédnout, ale je pravda, že mouchy jsou odbornice na schovávání se v trámech a na dalších obtížně dostupných místech.

„Co jsi dělala nahoře v rohu, Muško? Zase sis sama hrála na děsschovávanou?“ ptá se příšerky Wydowna a chová ji v náručí. „Copak se ti stalo? Proč se celá třeseš?“

Venus a Rochelle v tu chvíli dostanou bláznivý nápad. Co když si Muška a Wydowna dokážou číst myšlenky a moucha pavoučí ghúlce telepaticky prozradí, kde se schovávají? Něco takového by je samozřejmě nemohlo napadnout, kdyby toho o pavoucích a mouchách věděli víc, což by Rochelle nesmírně potěšilo. Protože je chrlička, nedostatek znalostí jí neuvěřitelně leze na nervy.

„Byla tady znovu slečna Křidélková? Víím, jak se jí bojíš,“ zeptá se mouchy Wydowna, položí ji do houpací sítě a začne něco plést. „Vydrž ješ-

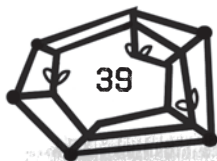

tě chvílku, Muško, už to skoro mám. Stejně ale nikdy nepochopím, proč každý večer potřebuješ nové pyžamo.“

Rochelle zpod síťového závěsu všechno pozoruje a znovu ji zaplaví údiv. Neobdivuje pavoučí ghůlku, ale její talent. Každý ví, že Rochelle po ničem netouží tolik jako po tom, aby si sama dokázala šít luxusní oblečení. Stačí na to jen pomyslet a na žulovém těle jí vyskáče husí kůže. Rochelle se tak zabere do svých snů o módě, že si ani nevšimne, jak se Venus zamračí, když se dozví o Muščině plýtvání. Nezáleží na tom, že pavučiny jsou biologicky rozložitelné. Venus je přesvědčená o tom, že vyžadovat na každou noc nové pyžamo je příkladem bezohledného chování k životnímu prostředí a dává to špatný příklad.

„Dobrou noc, Muško,“ zašvitoří Wydowna a lehne si k mouše do houpací sítě.

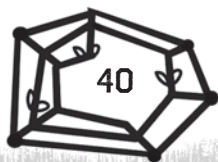
Venus a Rochelle nikdy předtím nenapadlo, že usnout trvá pavoukům celou věčnost. Není divu, uspořádat osm končetin do pohodlné polohy vyžaduje čas. Wydowna se převalí, otočí, přesune

jednu ruku, znovu se otočí, zakroučí třetí rukou, znovu se převalí, upraví si čtvrtou ruku a tak to jde pořád dokola. Celé to trvá tak dlouho, že Rochelle a Venus samy málem usnou. Po chvíli se ale konečně ozve hluboké oddechování. Ghúlky už se nemůžou dočkat, až z půdy zmizí. Rychle vylezou zpod závěsu, stoupnou si a vyrazí ke dveřím. Sotva ujdou pár kroků, Venus přepadne pocit, že ji někdo pozoruje. Listy jí okamžitě začnou šustit a do nosu se jí nažene přesvědčovací pyl. Pomalu se otočí k houpací síti.

Její pohled se setká s párem drobných lesklých hořčicově žlutých očí. Venus dostane strach, že by se Muška mohla snažit vzbudit Wydownnu, a tak rychle prostrčí Rochelle pavučinovými závoji na schodiště.

Jakmile se ocitnou na chodbě, ospalé ghúlky se začnou protahovat. Několik hodin se neodvážily ani hnout a jsou celé ztuhlé. Pak se podívají na hodinky a nevěřícně vyvalí oči. Je šest ráno. Musí najít svoje kamarády, a tak se rozeběhnou dolů po schodech.

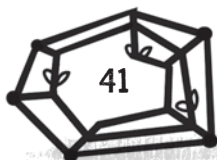
„Jsem ráda, že nebyli vzhůru celou noc, protože strachy o nás nemohli usnout,“ prohlásí Venus šibalsky, když v půlce schodiště zahlédne Cye a Robeccu, jak zkroucení tvrdě spí na podlaze.

„Možná ti zvedne náladu, když ti řeknu, že si nejspíš moc neodpočinuli. Vy příšery s měkkými těly nejste dost odolné na to, abyste se dokázaly dobře vyspat na kamenné podlaze,“ pustí se do vysvětlování Rochelle, skloní se k Robecccě a poklepe jí na rameno.

„Kolik je hodin? Kolik je hodin?“ blábolí Robecca napůl ze spánku. „Kde je Penny? Kde to jsem? To už jsem zase byla náměsíčná?“

„Jsme na schodech, které vedou na půdu. Byli jsme tady včera pozdě v noci, protože jsme se rozhodli navštívit pavoučí ghůlku,“ vysvětluje Cy Robecccě a mne si z oka ospalky.

„No jo, máš pravdu. Zjistili jsme, že se jmenuje Wydowna a že někomu slouží,“ prohlásí s chápavým výrazem Robecca a pak se otočí k Rochelle a Venus. „Trochu jsme si zdřímli, omlouvám se. Jste v pořádku? Vypadáte strašně

unaveně. Takže jste si nahoře na té půdě asi ani chvílku neschruply, co?“

„Nezamhouřily jsme oka,“ odsekne Venus.

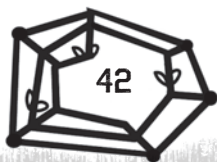
„Přísně vzato to není přesné vyjádření. Oči se nám mhouřily, ale celou dobu jsme byly vzhůru,“ vloží se do rozhovoru Rochelle a nadzvedne obočí. „Jako všichni chrličci se nemůžu dočkat dne, kdy tahle zavádějící vyjádření zakážou.“

„Ale co svoboda slova?“ diví se Rebecca.

„Co s ní? Na matoucích, a někdy dokonce klamných výrocih není nic svobodného,“ odpoví Rochelle.

„Ghúlky, nerada to říkám, ale debata o svobodě slova bude muset počkat. Musíme se vrátit na hlavní chodbu a zjistit, co se děje,“ skočí jim do řeči Venus a vyrazí po kamenných schodech dolů.

Fialová šachovnicová podlaha a růžové skříňky ve tvaru rakví, umístěné na hlavní chodbě, nejsou v davu příšer téměř vidět. Rodiče, učitelé a studenti se tlačí kolem neznámé dvojice. Nad mužem a ženou spí pokojně v trámech u stropu hejno ne-

topýrů, kteří nemají nejmenší tušení, jaký zmatek pod nimi panuje.

„Domnívám se, že je *très* důležité *tout de suite* zjistit, co jsou za ty osoby v centru všeho toho hemžení,“ prohlásí Rochelle a otočí se k Venus. „V zájmu co největší rychlosti prosím použij svou vrozenou bezohlednost a dostaň nás k nim.“

„O čem to mluvíš? Já přece nejsem bezohledná,“ ohradí se Venus.

„Bu-la-la, Venus, *ce n'est pas un secret*. Všichni vědí, že máš ostré lokty. Nemusíš to zapírat.“

„Promiň, Rochelle, ale tentokrát se pleteš. Že mám pravdu, Becco?“ zaskočí svou měděnou kamarádku Venus.

„Tomu se říká uvíznout mezi mlýnským kamenem a kytkou,“ žvatlá Rebecca a očima téká z jedné ghúlmošky na druhou.

„Dovol, abych ti připomněla, že v odstavci 12.3 Chrlíčích zásad slušného chování se píše, že známkou opravdového přátelství je upřímnost.“

„Venus má ostré lokty,“ zamumlá rychle Rebecca s pohledem upřeným k zemi.

